

KYNOLOGIN KYNÄSTÄ - joulukuu 2021

MUISTOJA MÄKKYLÄN AJOILTA

Asuin ja tein töitä Mäkkylän Opaskoirakoululla 1970- ja 80-luvuilla. Töölössä ja Kalliossa kävimme yhdessä koiria kouluttamassa – **Hanskit Qvist** ja **Laitamäki, Kirsi Aallos** (myöh. **Vass**), **Leo Muukkonen**, **Vuokko Eräjää**, **Kennet Änäs** ja muutama muu lyhempiäikäinen henkilö. **Lasse Haarala** toimi silloin Opaskoirakoulun johtajana ja hänen työtään jatkoi **Jarmo Huhkio** Lassen jäätyä eläkkeelle.

Aluksi meillä oli autokalustona yksi vaivainen Volkkari, jonka takaosassa oli vastakkainistuttavat puupenkit. Koirahäkki oli auton takatilassa sijaitsevan moottorin päällä. Koulutusmatkoja kaupungille tehtiin myös junalla lähellä sijainneelta Mäkkylän asemalta käsin.

Tuli aika, jolloin toiminnan laajennuttua kaivattiin lisää autokalustoa. Koulun eläinlääkäriin, professori **Saki Paatsaman** suosiollisella myötävaikutuksella saimme joltakin autofirmalta lahjoituksena yhden keltaisen umpivolkkarin koirakuljetuksia varten. Volkkari oli liian umpinainen ja useamman koiran kuljetuksissa se oli kuin höyrykaappi. Jämäkkä johtajamme Jarmo määräsi toisen Hanskeista tekemään reikiä Volkkarin koriin, jotta ilma paremmin vaihtuisi. Hanski vähän epäröi aluksi, mutta loppujen lopuksi hakkasi oikein innolla kirveellä reikiä auton kylkiin. Koirilla riitti happi sen jälkeen.

Vielä Lassen aikana tuli tarve uusia autokalustoa. Kaipa jälleen Saki Paatsaman myötävaikutuksella Jarmo hommasi Opaskoirakoululle kaksi farmari-Ladaa. Lassekin joutui Ladalla ajamaan ja hän sanoi, että sillä ajaessa ei varmasti nuku. Oli ollut myös vaaratilanne, jossa Suomen ykköskoirankouluttaja Lasse oli ollut vähällä ajaa koiran päälle, koska Ladan hallintalaitteet olivat todella ärhäkät. Kun kaasua painoi, niin Lada suorastaan hyppäsi kiitoon. ”Tätä se vielä olisi puuttunut, jos olisin tässä eläkkeelle lähtiessä ajanut koiran päälle!”, manaili Lasse. Ladat palvelivat aikansa, eikä uusia Ladoja tullut henkilökunnan vastustuksesta johtuen. Siirryttiin Nissaneihin ja takaisin Volkkariin.

Ladoja piti aika paljon huoltaa. Lähin huoltopiste oli ufo-hallin näköinen Lada-talo eli *Konela* Lauttasaaressa. Kaikki Suomen Konelat olivat samanlaisia ja aika monessa niissä tuli asioitua. Kerran olin Jarmon kanssa Pohjois-Suomen opaskoiria katsastamassa ja Oulussa hajosi Ladasta laturi. Pari vuorokautta piti odotella osia, ennen kuin päästiin jatkamaan matkaa.

Taisi olla jo Nissanien aikaa, kun käteeni osui vanha lehtileike, jossa kerrottiin seuraavasti: ”Lauttasaaren Konelan toisen kerroksen kahvilassa, jossa kertoja itsekin oli, istui sokea opaskoiransa kanssa kahvilla. Joku tuli hakemaan sokeaa ja kertoja

näki ikkunasta sokean koirineen ja toisen henkilön menevän Lada-merkkisen auton luo, missä he keskustelivat jonkin aikaa. Sitten tapahtui ihmeellinen asia – sokea laittoi koiransa Ladan peräkonttiin, siirtyi ratin taakse ja ajoi pois!” - Tunnistin heti itseni ”tuoksi sokeaksi” ja kanssani keskustelleen henkilön Ladojen huoltomieheksi.

Minulle on sattunut pari kertaa samankaltainen hauska tapahtuma. Olin kerran käymässä silloisessa Sokeain keskusliitossa (nyk. *Näkövammaisten liitto*) Mäkelänkadulla. Siihen aikaan Helsingissä sai vielä parkkipaikkoja ja olin jättänyt Volkkarin kadun varteen ravintola *Mustan Härän* lähelle. Mäkelänkadun keskellä on raitiotie ja sen molemmilla puolilla viherkaistat, joilla oli hyvä jaloitella koira. Muutakaan sopivaa jaloittelupaikkaa ei lähistöllä ollut ja yleensä jaloittelin koirat viherkaistalla, niin myös silloin. Koira teki tarpeensa, valjastin sen ja komensin etsimään lähellä olevan suojatien. Kuuli äänen: ”Voi, voi, hyvä sokea! Älkää liikkuko minnekään, olette keskellä katua!” Vastasin asiallisesti olevani koiran kouluttaja ja ihan näkevä. Kyseessä oli kolme Mustan Härän aukeamista odottavaa herraa, jotka aamurapuloissaan kantoivat huolta minusta luullen, että olin sokea. Huolestuneina he seurasivat, kuinka suojatien kautta palasin Mäkelänkadun jalkakäytävälle ja otin suunnan oikealle, herroja ja Mustaa Härkää kohti. Vähän ennen ravintolaa otin auton avaimet esille, avasin auton takaluukun ja kuulin herrojen suunnasta vielä seuraavat sanat: ”Nyt se p-le meinaa lähteä autolla ajamaan!”

Vielä yksi juttu, jonka kuulin *Onnelassa* myöhemmin erään tapahtuman jälkeen. Tuusulassa sijaitsevassa näkövammaisten lomakoti Onnelassa pidettiin Mäkkylän aikaan opaskoirien luovutuskursseja ja myös koulutettiin tulevia opaskoiria. Tulin kerran opaskoiralla Tuusulan rantatieltä Onnelan pihaan ja siellä *Impivaara*-nimiseen rakennukseen, jossa sijaitsi ruokala. Söin lounaan ja palasin toista lyhempää tietä parkkipaikalle, josta sitten jatkoin autolla matkaa kotiin Mäkkylään. Varmaan samalla viikolla olin taas Onnelassa ja siellä asiakkaana oleva mies tuli juttelemaan minulle. Hän oli toverinsa kanssa pohtinut, että ”täytyy tämän Onnelan olla mahtava kuntoutuslaitos, kun sokeakin paranee autolla-ajokuntoon!”

Nämä tarinat ovat tosia!

Juha Herttuainen